Pregaria.cat

Actua

"Obrir els ulls"

Per MiguelAM el dc., 31/07/2019 - 08:00

Cada dia, al voltant de les 12,30h. -mitja hora abans d'obrir-se les portes- a la cantonada de la Rambla de Prim del Besòs, una cua de persones d'entre 25 i 50 anys, majoritàriament homes, secs de cos, esperen la seva ració de menjar. Alguns d'ells certifiquen amb la seva aparença la vida al carrer i, en canvi, hi ha altres que no ens ho farien sospitar mai, però allà hi són.

La temptació quan passes i veus la fila de gent, és no voler mirar-los, alguns són coneguts del barri que en altres moments et diuen adéu. I en mirar passes una mala estona ...

Dues germanes, que viuen al barri trobaven "famílies senceres menjant de les mateixes papereres on tiraven els excrements del gos", i se'ls va plantejar cuinar a casa i baixar el menjar a la gent que regirava les escombraries "...

El projecte que va començar a poc a poc, avui és un menjador humil. El Menjador Solidari Gregal que recull el que es porta per compartir: homes com en Juan Ramón, s'acosten per fer algun encàrrec diari: "Merche, quants iogurts vols que compri?" Et deixo això aquí , va bé? "Dones i homes col·laboren als matins preparant el menjar que després es reparteix. Algunes persones del barri han obert els ulls i sobretot el cor.

Diuen les responsables que han viscut mesos sense cap ingrés, demanant diners. -"Hem fet una col·lecta per comprar una bombona de butà, hem convençut a amics i familiars per aconseguir petites quantitats, fins i tot, hem arribat a fer ús de la guardiola de donacions en monedes que teníem des de fa anys".

Volen oferir uns lavabos i dutxes per als "sense sostre", també cal l'acompanyament legal de veïns amb problemes jurídics, l'assistència en cas de desnonament o el seguiment de les persones acabar de venir a les que l'administració no arriba.

Aquesta és la nostra Ciutat, en la qual es tapen moltes realitats, en la qual no es parla dels barris ni a les campanyes electorals, ni a les anomenades pels polítics "preocupacions ciutatanes" i en canvi es publiquen els atracaments, la droga, la inseguretat ... En els "oblidats de la història oficial" hi ha una solidaritat oculta, real, sense nom, sense publicitat ...

I em pregunto, A on mirem? Som els que passem de llarg com els de la paràbola, per indiferència, per pressa, per desconfiança, per suficiència?

O som com el samarità que anava de viatge, que es va parar i va arribar a on estava el maltractat i, veient-lo se'n vacompadí ? Llavors es va acostar, li va curar les ferides amb vi i oli, i les hi va embenar. Després el pujà sobre la seva pròpia cavalcadura, el dugué a un allotjament i va implicar a un hostaler anònim que el va cuidar.